

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr,
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirté-
teknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bélyegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

29. szám.

Brassó, Csütörtök, márczius 11-én.

II. évfolyam 1886.

A szavazatjog.

A függetlenségi párt nemrégiben egy felhívást tett közzé az ország ellenzéki választóihoz, hogy fizessék be adóikat sürgősen, mint-hogy ellenesetben elvesztik szavazatjogukat. — E felhívás arra indította az ellenzéki lapokat, hogy újból felszínre hozzák a választási izgalmakat; újból s újból felkorbácsolják a szenvedélyeket, kiöntve minden haragjukat a kormánynak vidéki közegeire.

A felhívásra nem reflektálunk. Először, mert az abban foglalt s pártunk ellen szórt vádak alaptalanok. Mert feltéve, de meg nem engedve, hogy a választási lajstromok összeállításakor szándékosan kihagyatnak ellenzéki választók ott, hol a központi választmány többsége a kormány hiveiből áll, — vajjon nem-e ez történik oly helyeken a kormánypárti választókkal, a hol a többséget ellenzékiek képezik? Itt tehát, ha megengednők e feltevést, legfeljebb csak a reciprocitásról lehet szó.

De nem reflektálunk e felhívásra másodszor már azért sem, mert ez sem országos, sem helyi érdekekkel nem bír. Illuziókkal pedig nem traktáljuk olvasóinkat.

Nem tagadhatjuk azonban, hogy ez a feltevés tett reánk mély benyomást. De nem az általa jelzett irányban. Eszünkbe juttatta, hogy a miről az ellenzéki pártok ok nélkül panaszkodnak, az nálunk más irányban csak-ugyan fenforog. Eszünkbe jutottak a választások, melyek az itteni szabadelvűen gondolkodó elemre a legcsekélyebb benyomást sem teszik. Még csak nem is érdeklik őket, annyira leszorultak a cselekvés mezejéről.

1878 óta csak a mult választás alkalmával jött szóba tényleges kísérlet. Csakhogy akkor is kísérletnek kellett maradnia. Miért? Mert a magyarság s vele rokonszenvesen gondolkodók száma talán elenyésző csekély?

Nem. Hanem mert a magyarság s ezen vele gondolkodók önmaguk nem törődtek törvénybiztosította jogukkal. Mert közönyösek voltak a politika iránt, teljesen ignoráltatván a tulsulyban lévő nemzetiségi pártbeliek által.

Ily körülmények között nem csoda, ha számbeli gyarapodásunk dacára nem sikerült ez ideig felvenni a harcztot politikai ellenfeinkkel szemben. Nem csoda, ha sok körülmény összejárásával mindinkább elüttetünk a központtól, mely természetesen a hozzá ragaszkod-

dókat vonja előbb magához. Hisz ez nagyon természetes. Igaz ugyan, hogy a jó anyának nincs rossz gyermeke; de vajjon nincs-e a jó között is jobb? Bizonyára ezt fogja leginkább szeretni. S vajjon ki tehetne azért jogos szemrehányást a kormánynak, ha nagyobb szeretetben részesíti azokat, kik ragaszkodnak hozzá, mint azokat, kik lábbal tapossák? Azt hisszük, senki. S habár nem tagadhatja senki, hogy a kormány annyit tett városunkért, mint ezelőtt évtizedek alatt nem történt, vajjon nem sikerülhetne-e még több előnyt kivívni akkor, ha e nemes város s megye józan közönsége viszonyai s szomorú helyzetének számbavételével a kormány pártjához csatlakoznék? Mi legalább erősen hiszszük, hogy sikerülne. — Minderről azonban ma nincs szó. A függetlenségi párt felhívása csak a szavazatjog körül forog. S e tekintetben szomorú tapasztalataink vannak Brassó városában.

A szász néppárt hivei egytől-egyig felvételnek a választók névjegyzékébe; olyanok is vétetnek be, kik soha választók nem voltak s ma sem volnának — törvényesen. Senkinek sem jut eszébe, ezt ellenőrizni.

Ellenben a magyarok s általában nem a néppárt hivei gyanánt ismertek közül számos választójogosult marad ki a névsorból. Nem elég az, hogy a jogtalanul felvett választókat nem ellenőrizi senki, még a jogtalanul kimaradtaknak sincs gazdájuk. Háztulajdonosok, hivatalnokok, kereskedők, — a kik semminemű egyenes adó-hátralékkal nem bírnak, csak egyszerűen kimaradnak a listából. Ily körülmények között persze elenyésző csekély számban vagyunk. Pedig mi másként volna a viszony, ha kissé érvényesítenők jogainkat!

A választók névjegyzéke összeállításának ideje közeledik. A ki áprilisig adótartozását be nem fizette, megfosztatik választói jogosultságától. Mindenekfelett kereskedő és iparos elemünk jólétének visszaállítása követeli, hogy e város szabadelvű polgárai belássák, miszerint az eddig követett káros iránytól el kell térni. Ez a siker pedig csak úgy fog biztosítani, ha táborba szállunk mindannyian, kiknek a törvény arra jogot ad; ha idejekorán egyesülünk mindannyian, kik együtt gondolunk, rokonérzelmiük vagyunk.

A siker biztosítása a szavazatjog gyakorlásától függ. Ezt pedig csak úgy nyerhetjük

el, ha honpolgári kötelességeinknek eleget tesszünk. E kötelesség az adók fizetésében áll. Jól tudja mindenikünk, hogy adó nélkül államot fentartani nem lehet; tudjuk, hogy az adót fizetni kell, mert ellenesetben kényszereszközökkel hajtatik fel rajtunk. Itt csak az idő kérdése forog fenn. Ha április előtt lefizettük tartozásainkat, fel kell hogy véteessünk a választók névjegyzékébe. Ha április után fizetjük, elestünk legszebb polgári jogunktól.

Pedig eltekintve minden egyébtől, csak iparos osztályunk érdekeinek emelését véve alapul, mindent meg kell tennünk, fűt-fát meg-ragadnunk, hogy célzt érijünk.

Azért polgártársak, kiket a végzet nemzetiségi vidékekre helyezett, törekedjete polgári jogaitok biztosítására.

Az adók fizetése alól ki nem bujhattok, — tehát fizessétek idején, fizessétek most, míg nem késő, s lesz legalább egy biztos reménysugár, s mely jobblétet idézend elő.

Az idő rövid. Az iparos elem helyzete is nyomasztó, az is igaz. De a helyzet javítása minden áldozatra érdemes, s jobb ma megfizetni az adót egy jobb jövő biztos reményében, mint későbbben sovány kilátások között.

Belföld.

Országgyűlés. A főrendiház márcz. 8-iki ülésén Hunfalvy Pál interpellációt intézett a miniszterelnökhöz Cogalniceanona k a román kamarában tett nyilatkozata tárgyában, mely szerint Cuza herceg alítólag szerződéseket kötött a Kárpátokon innen lakó nemzetekkel, melyek értelmében joga volt a nemzetiségekre befolyást gyakorolni. Minthogy Cogalniceano kiemelte, hogy a magyar kormány elnyomja a románokat s hogy a magyarországi román nép érdekében beavatkozás sürgősen szükséges, kérdi interpelláló a miniszterelnököt: van-e tudomása a miniszterelnöknek oly szerződések létezéséről, melyeket Cuza herceg az akkori osztrák kormányval kötött, s ha nincs, hajlandó-e a miniszterelnök a külügyi hivatalban a Cuza herceggel kötött összes szerződéseket kikeres-tetni, s az országgyűlés elé terjesztetni; a mit annyi-val inkább szükségesnek tart az interpelláló, mert Cogalniceano fennebbi nyilatkozata izgatottságot kelt-hetne az erdélyi románok közt.

Tisza miniszterelnök válaszában minden további vizsgálat nélkül már most határozottan kijelenti, — hogy nem léteznek sem Romániával, sem Cuzával, sem mással oly szerződések, melyek bárkit felhatalmaz-nának arra, hogy Magyarország belügyeibe avatkozzék. (Éljenezs.) A választ a ház tudomásul vette. Ezután a költségvetés tárgyalása következett.

A „BRASSÓ” TÁRCZAJA.

Az unió katonája.

— Beszély az amerikai polgárháborúból. —
(Folytatás.)

Hiller nyögött fájdalmában s alig birt megállani lábain. Nem vette észre bajtársa félelmetes tekintetét.

— Már ideje! — morogta a yankee az öt perc elteltével. — Számításom szerint, barátom, sebednél már beállott a holt fene s te menthetetlenül veszte vagy. Te nagyon szenvedhetsz.

— Ugy van!

— Am jó. Te tudod, mi történt a belmonti véres küzdelemben, midőn mi előbb előrehatoltunk, azután hátrálni voltunk kénytelenek, mert nyakunkra jött a konföderáltak lovassága.

— Igen, az véres nap volt s borzasztó mészárlás.

— De neked akkor rendkívüli szerencséd volt.

— Ha úgy nevezik. Ott legalább nem sebesültem meg s zsákmányul vehettem egy délvidéki tisztnek telt tárczáját, a ki valószínűleg gazdag birtokos vagy annak fia volt. Szuronyommal leszurtam őt lováról, mikor ő fejemnek irányzá kardja élet.

— Kilencszáz dollár volt az aranyban s papírban. És te bizonyára magadnál tartod ezt a pénzt?

— Bizonyosan. Jól el van az téve. Azt hiszem, hármunknak jól fognak jönni ezek a fillérek a menekülés ideje alatt.

— Már csak kettőről van szó s nem háromról, nemsokára pedig csak egyről!

— Jenkins!

— No hát! Halljad meg az igazat, te német csacsogó! Barátod vagy halott, vagy fogva van, különben már itt lenne. Te meg vagy sebesülve, ha-alod már egész közel. Én egyedül vagyok teljes épségben s menekülhetek még. Arra kell nekem a te hadi zsákmányod. Add ide azt a tárczát!

— Elment talán az eszed?

— Oh, én nem kérem ingyen. Ezért az utolsó kegyelemben akarlak részesíteni. Tudod, mit tettünk a belmonti csata után? Sulyosan megsebesültek könnyörögtek hozzánk, hogy szüntessük meg szenvedéseiket, s mi szánalomból megadtuk nekik az utolsó lövést. Te is megtetted ezt.

— Csak egyetlen egy embernek teljesítettem ezt a borzasztó baráti szivességet, — rebegé Hiller reszketve. — Jó barátom s bajtársam volt. Granátforgácsok szétszaggatták testét s letépték állkapcsát. Még lehelt s intett nekem szemeivel. Pisztolyomat halántékához illesztettem s kérdőleg tekintettem reá; akkor ő igenlőleg intett szemeivel. És így adtam meg neki a halált, hogy megszabadítsam kinyitaitól.

— Ez százszor is megtörtént a szörnyű háboru alatt s nincs miért irtóznod tetted felett, mert az csak jótett volt. De most rajtad a sor. Ha tetszik neked, kész vagyok az utolsó bajtársi szolgálatot megtenni.

— Állapotom még nem oly reménytelen, ha ily borzasztóan szenvedek is.

— Ugy hát add ide a pénzt.

— S ha nem adom?

— Hm, akkor megadom a kegyelem-lövést, akár tetszik, akár nem.

És a yankee elővette pisztolyát.

— Legyen meg akaratom. — mormolta mogorván a fiatal német, a kinek fájdalmait elnyomta a harag. — Ah, ki gondolta volna, hogy a nyolczadik Ohio-ezredben ily gazember is szolgáljon!

Ezzel egészséges jobb karjával kabátja alá, lát-szólag a tárcza után nyult, a mint azt a yankee hitte.

— Kimélj meg ezektől a badar beszédektől, barátom, — mondá Jenkins hidegvérűen. — Én igazi yankee vagyok, törzsem régi, Massachusettsből való, s nem feledem el még életem legválságosabb perezeiben sem spekulációmát. Még ha az akasztófa alatt állnék, ott is megkísérteném üzletet kötni a hóhérral. Az istenem: dollár; ezt imádom én.

A mint bizonyos önérzettel mondá ezen elvete-mült szavakat, éles füle halk ropogást hallott.

— Ohó, barátom, nem ugy! — orditá azután dühösen, hátrálépve egy kissé. — Tehát halj meg, te buta német!

Lőni akart, de a fegyver felmondta a szolgálatot, bizonyára megvizíték a töltések.

A kiegyezési tárgyalások. Bécsből márcz. 7-ről jelentik, hogy miután a nyerspetróleum vámjára vonatkozólag nem jöhetett megegyezés létre, a kiegyezési tárgyalások mostanra meghiusultaknak tekinthetők. Egy, a király elnöklele elatt tartott közös miniszterkonferencián, melynél gr. Kálnoky, gr. Taaffe, Dunajewski, br. Pino, Tisza, gr. Szápáry és gr. Széchenyi miniszterek voltak jelen, kizárólag a petróleum vámokra vonatkozó differenciák képezték a tanácskozás tárgyát s miután e tekintetben megállapodás nem jöhetett létre, a többi habár csekélyebb jelentőségű differenciák szóba sem kerültek és ezzel a kiegyezési tárgyalások félbeszakadtak. Ezen alig várt eredmény következtében már többé be sem látható, hogy a kiegyezési tárgyalások mikor fognak ismét tovább folytatni, illetve a kiegyezésre vonatkozó előterjesztések mikor fognak a parlamenteknek bemutatni.

A keleti kérdés. Konstantinápoly márcz 7-iki kelettel írják: A porta jegyzékében kijelenti, hogy most már, a katonai rész törlése után, elfogadja a módosított török-bolgár egyezményt. E szerint Kelet-Rumélia főköormányzója, a berlini szerződés 17. cikkének megfelelően, a bolgár fejedelem nevezeték ki; a török-bolgár bizottság által a status organique-on négy hónap lefolyása alatt teendő módosítások az értekezlet elé terjesztetnek szentesítés végett és a febr. 2-iki török-bolgár egyezmény által megállapított ideiglenes közigazgatás az említett szentesítésig érvényben marad. A porta egyuttal felkéri a hatalmasságokat, hatalmazza föl nagyköveteiket, hogy Konstantinápolyban értekezletre üljenek össze az ekként módosított egyezmény szentesítése végett.

Román lapszemle.

„Nem hiszszük, hogy a magyar lapok arczatlanosságát a világon bármely lap túlhaladta volna.” Ide írjuk románul is: »Nu credem, că impertinenta foiloră unguresci pôte fi întrecută de vr'un diar din lume.» Ki mondja ezt az összes magyar hirlap irodalomról? Ki más mint a brassói románlap (45 sz.) Valjon egészségére fog-e válni a nyilatkozat, mi nem vitaljuk, de még is saját érdekében figyelmeztetjük a szerkesztőt, hogy jó lesz a kifejezéseket kissé megváltoztatni. Igaz, hogy egy román példabeszéd azt mondja: »Fie-care cu ce i'a dat Dumnezeu,» azaz: »Kiki a mint Isten neki adta,» de hát talán ennél még is több adatott neki is az irodalmi tisztességből! s miért ez a rustikus kifejezés egy egész nemzet lapirodalmáról? Mert az »Egyetértés« azt írta felőle, hogy külön rovatot tart a terrorismus számára, Kár volt azért így folytatni: »Mi még nem mentünk odaig, hogy valamely nemzetnek nemzeti viseletébe bele kösünk. Hazafias leczkékre a magyarok részéről nincs szükségünk, értsék meg valahára az arczatlan magyar lapok: intelégia odatá impertinentele foi unguresci. Meg fogjuk érteni, azaz már is megértettük. Hanem ha ezt már megértettük, azt már egyáltalán nem értjük, hogy hogyan meri kérni a »Gazeta« arra a magyar lapokat, hogy vegyenek tudomást Cogalniceanónak, a nagy román államférfiúnak az irredentisták érdekében tartott országgyűlési beszédéről. »Legyenek szívesek a »Nemzet« »Pester Lloyd« »Egyetértés« »P. Napló« »Ellenzék« »Kolozsvári Közlöny« »Magyar Polgár« és más lapok politikusai, kik a román és magyar viszonyokkal jó vagy rossz szándékkal foglalkoznak, — elolvasni és mérlegelni Cogalniceanónak, e román államférfiúnak alapos és jó akaró beszédét, a ki, mint ő is mondja, akkor midőn a magyar ügy üldözöttetett, sőt veszve is volt, segítette a magyarokat,

E pillanatban Hiller lőtt.

— Istened, a dollár, cserben hagy, te gazember!

A yankee szíven találva, az iszapba zuhant. De most a fiatal embert is elhagyta ereje, melyet az izgatottság kölcsönözött, s nyögve rogyott a holttestre.

Igy mult el vagy tíz perc. Ekkor hangokat vélt hallani, mintha kiáltaná valaki: »Károly! Károly!»

— Itt vagyok! — nyögte ő.

Bajtársa, John Müller hatolt keresztül a nádon.

— Hála istennek, hogy megtaláltalak ismét, — mondá; — eltévedtem a nádasban.

— Te nagyon soká maradtál oda.

— Nem lehetett másként. Különben jól áll minden. Találtam menedéket s jószívű embereket számmodra. Hol van Jenkins?

— Itt fekszik. Agyonlőttem. — És ezzel elmondotta röviden a lefolyt jelenet történetét.

— A gazember! — kiáltott fel Müller irtózva.

— És én biztam a gazemberben! . . . Hm, azt hiszem, nem hiába mondják sokan, hogy az unio-seregbe sok hirhedt gazember lopózott be, hogy a zavarosban halászhasson.

— Német massa! német massa! — hangzott most egy rikácsoló hang a nádasból.

— Ide, derék Pompejus! — kiáltá vissza Müller.

(Folytatása következik.)

támogatta, midőn szököttek voltak, midőn számkivetésben Magyarország újjászüléseért munkálkodtak. Igy szól a »Gazeta« azokhoz az impertinens(?) magyar lapokhoz. Neki is fogott a Cogalniceanó beszédének közléséhez a 44 számban, de már a következőkben kijelenti, hogy technikai okok miatt nem folytathatja. A bukaresti »Telegraphul« meg Bretianó válaszát hozza egész terjedelmében s így, ha a »Gaz.« is beváltja ígértét, lesz alkalmunk mind a kettőt ismerni. »A Gaz.« szerint Cogalniceanó beszédéből bárki meggyőződhetik, hogy minő nagy áldozatok(?) hozták a tulajdó románok a magyar nemzetért, kihíván. még a szomszéd nagyhatalmak haragját is, kik Románia megszállásával fenyegetődtek; meggyőződhetik akárki, hogy minő nemeslelkűek voltak a fejedelemségekben a románok a magyarok irányában, olyan időben, midőn ezek szerencsétlenek és leigázottak voltak. Hallgassák meg a magyarok legalább annak a szavát, a ki annyi jót tett velük s ezt nem azért tette, hogy elveszsszenek, hanem hogy segítse(?) a magyar ügyet, Magyarország szabadságát és függetlenségét. Cogalniceanó azon reményét nyilvánítja, hogy az egykor száműzött, ma a kormányon levő magyaroknál nem fog a lealítás hiányozni. A magyarok, kik a lovagiasággal mindig kérkednek, bár most az egyszer mutassák meg, hogy a modern zsidó romlottság még nem rothasztotta el e lovagiaság gyökeresit és válaszoljon legalább a független magyar sajtó — né! most nem impertinente! — azon jó akarattal és komolysággal, a melylyel Cogalniceanó fordult a magyar nemzethez és kormányhoz. »A »Gazeta« azt igéri, hogy miután közölni fogja Cogalniceanó és Bretianó beszédeiket, ő is annak rendje szerint nyilatkozni fog a zaklatott(?) üldözött(?) és elnyomott(?) románokról. Még szép, hogy nincsen annyira elnyomva, hogy ne szólhatna. Budapestről meg azt távirják a »Gazeta«-nak, hogy Hunfalvi interpellációjára Tisza belügyminiszter ur kijelentette, miszerint nem létezik sem Romániával, sem Kuzával, sem mással olyan szerződés, a mely valakit feljogosít arra, hogy »Magyarországot« belügyeibe avatkozzék. »Éljen,« a válasz tudomásul vétetett Oh ez a Cogalniceanó nagy államférfi!

Beállott historia-csinálónak a parlament szószerében. Sirt is. Oh, oh!?

Czenkalji.

Elmékedések nemzetiségeinkről.

(Folytatás.)

A nemzetiségi hangversenyben az elsőség a »S. deutsches Tgb.«-ot illeti. Ez a magyarok réme és isten ostroma. Legalább ennek tartja magát a nagy szász proféta és az utolsó tribun, dr. Wolff.

A »S. d. T.« után üget ennek Sancho Pansá-ja, a »Kronstädter Zeitung«, ez valóságos madár-, akárom mondani: magyar ijesztő. De a magyarok furfangosak, hamar ellesték, hogy az a rémséges popáncz nem áll egyébből, mint holmi makulaturával kitömött kopott szász felöltőből, mely fölött amerikai farmerkalap alatt korpával megtelt emberi főfele diszlik; és most már nem is félnek tőle. A szebeni nagykollegája és mintaképe pedig oly formán vélekedik róla, mint az egyszeri tébolydai lakó, ki egyik szerencsétlen szomszédjára mutatva, egy látogatónak mondá: »Látja ön, ez akár isten fia lenni, pedig én vagyok az atyáisten, s kellene róla valamit tudnom.«

Mit mondjak a magyarfaló »Gazetáról«? Erről azt állítják, hogy csak egyszer mosdik egy esztendőben. Ezt ugyan rágalomnak venném, ha nem látnám, mennyire mosdatlanok az ő czikkei.

Ily elemek csinálják a szász és román közvéleményt!

Azonban én, szeretett atyámfi, ezeket mondom: A ki nektek azt mondja, hogy a magyarok nemzeti-ségünket és nyelvünket el akarják nyomni, az nem lehet a szászok őszinte barátja; mennyiben pedig még is ez volna, akkor bizonyos, hogy könnyenhiúságával, — mint sok ezer más, — a bujtozatók utánimádójává és lelketlen viszhangjává lön.

Ki gátol most engem, hogy édes anyanyelvünkön szölok hozzátok? Ki gátol titeket abban, hogy a családi körben, társaságban, vagy bár hol is, anyanyelvetekkel éljete, és hogy a gyermekeket német iskolákban neveltessétek? Tán abban fekszik nemzeti-ségi elnyomás, hogy az állam nyelvét, a magyart, — úgy, a hogy — meg kell tanulni? Hát egy másik, nálunk nem nélkülözhető, nyelv megtanulása egy jelentőségű-e a nemzeti jellegből való kivetközéssel? Hány ezren vannak köztünk, a kik időt és pénzt áldoztak az angol vagy franczia nyelv megtanulására és mégis jó szászok maradtak, és csak a magyarban rejlenék az a nemzetiségülő erő? Az igaz, hogy sok furcsát mernek nekünk feltalálni; hiszen, elég hiszékenyek és együgyűk valánk mostanáig is!

Hasztalan tagadnók, mi mindig tudtunk magya-

rul, mert nem nélkülözhetők soha, s meg vagyok győződve, hogy Papriczius barátom, ki most velem szemközt, nyájas arccal igenlőleg int, s a ki üzleti dolgokban igen gyakran megfordul Kolozsvárt és Nagyváradon, a magyar nyelvnek sok jó hasznát vette; de kárt soha sem vallott miatta sem testben sem lélekben. S nézzétek meg jól, vesztet-e valamit szász jellegéből?

Vagy itt van például Lampertius tisztelt kartársom, ki fehér fűrtjei és magyar földön szerzett tekintélyes vagyona daczára sem volna képes jogosan állítani, hogy a magyar népet csak egy másodpercig is szerette volna valaha, s mindig annyira orthodox szász volt, hogy fülhártyáját a magyar hang úgy hasogatta, mint ha csak az utolsó ítélet harsonája lett volna. És a jó öreg végül mégis megjuhászodott annyira, hogy nem tekintett e nemzetiségi szerencsétlenségnek, hogy kedvencz fia — miután másfél évi szorgalom által a szépen csengő magyar nyelvet elsajátította, — egy magyar állami hivatalnál szép állást nyert. Pedig hogy vagdalózott a jámbor ember 1848-óta a fránya magyarok ellen! De a ki megtér: üdvözül! —

Igy van az, barátaim. Gyermekeinket úgy neveljük, hogy azokból sem hazafi, sem hű polgár nem válhatik. Jó magyar polgárok már azon okból sem lehetnek, mivel sem a család kebelében, sem az iskolában a magyarokkal érezni nem tanulnak, történelmét, tradícióit és irodalmát már az iskolában megszokták lenézni; hazájukat pedig, hol őseik századokon át annyi sok boldog napokat éltek, csak telepnek nézik, mit kizsákmányolni, s a melynek adandó alkalmmal hátat kell fordítani; s ritka szerencse, hogy az ily ifjak annyi loyaltással és elég belátással birjanak, hogy az uralkodó divattól eltérve, — édes hazájukat és annak intézményeit, a külföld ámulatára, a legdurvább modorban le ne rántsák; mit eddig kiváló érdemnek tartottak.

Szeretett keresztény hallgatóim! Mi és román polgártársaink egy közös betegségben sinylünk; ez a nagyási mánia. A különbség csak abban áll, hogy ők — a gyenge farku szarka módjára — akarnának nagyok lenni a képzeletükben már megszülemlett Dákó-Romániában. Mi pedig a mióta a Bismarck herczeg két szemétől függő egységes Németország megalakult, oly nagy emberek lettünk, hogy érdemesnek sem tartjuk, a sansculotizmus botrányos meztelenségét, a szemérem-fügefá levelével eltakarni. Ennélfogva ne csudálkozzunk, ha itthon rokonszenvre nem találhatunk — még szövetségeseinknél, a jó oláhoknál sem —; hiszen mindent elkövetünk, csak hogy senki se szeressen bennünket. Nem szorulunk senki szeretetére, áll még a nagy Németország! A nagy Németország? Kérem az ég urát, hogy a hatalmas Németországot továbbbi nehéz kísértetekbe ne vigye és minket is örizzen meg a rossztól és gonosztól. Amen!

(Folytatása következik.)

Küküllőmegyék rovata.

I.

— A segesvári ev. reformált egyházközség közgyűlése. —

(Folytatás.)

És e helyen nem mulaszthatom el felemlíteni, hogy ha voltak és vannak egyházunk tagjai között olyanok, kik az egyházi ügyektől magukat teljesen távol tartották, annak terheiben semmi részt venni nem kívántak; ezekkel szemben voltak olyanok is, kik a reájuk kirótt összegzen felül, önkéntes ajánlatokat is tettek s annak befizetésére magukat évenként kötelezték. Ezek közé tartoznak: Horváth László gondnok atyánkfi, ki évenként fizetendő 6 frt 50 kr, Benedek Mihály atyánkfi, ki 2 frt 75 krt és Sükösd József atyánkfi, ki 1 frt 40 krt ajánlott fel s a másfél évre eső összeget mindhármán be is fizették. Megjegyzem, hogy Horváth L. gondnok atyánkfi még e mellett a közelebbi másfél év óta az urvacsorához szükséges kenyeret és bort is ingyen szolgáltatva, a miért e helyen is köszönetet mondani, az egyházközség nevében, kedves kötelezőségemnek tartom. De egyáltalában bátor vagyok e szép példának követésére is felhívni a közgyűlés tagjainak figyelmét, mert az évi rendes kötelezőség összege épen abban a feltevésben állapított meg a képzelhető legcsekélyebb összegben — az évi jövedelem 1/2%-ban, — hogy az egyháztagok ezt csakis kiindulási, tájékozási pontnak tekintendik, és sietni fognak azt vagyoni viszonyaikhoz, helyes arányban álló összegig kiegészíteni. És ez annál is inkább óhajtható volna, mivel a legközelebbi egyháztanács ülés 60. sz. a. hozott határozatánál fogva a kirótt egyházi adónak mintegy 10% »egyházi közalap« járuléknak tekintetik, mivel nem tartotta ez időszert sem czélszerűnek, sem kivihetőnek az egyháztagokat még ezen a czimen is, újból megadóznai, kiknek vagyoni viszonyai megen-

gedik, nem fognak késni, az egyház pénztárán ejtett eme sebet, önkéntes adományaik által, begyógyítani.

Adja isten, hogy az erről szóló névsor a jövőben, nagyobb tért vegyen igénybe!! Mert annyi bizonyos, hogy fennállási jogunknak elismerését s ebből kifolyóan a kívülről jövő segély általi fentartásunknak szükségességét, az a körülmény dönti el feltétlenül, hogy milyen módon és mekkora mértékben teljesítjük mi magunk is azokat a kötelességeket, melyekkel mint egyházunk tagjai, azzal szemben tartozunk.

A kívülről eszközleendő segély dolgában is tett az egyháztanács intézkedéseket, melyeknek egy része már sikerre is vezetett, más része pedig bizony várható, ha mi magunk is megteszünk mindent, mit e részben tennünk kell.

A múlt 1885. év március 15-én tartott ülés határozatából folyamodtunk volt az országos közalap bizottságához, a melyben egyházközségünket évi 300 frttal kértük segélyeztetni. Ezen kérelmünk ellátásán nyertünk 100 frtot, mely az egyházkerület állandó igazgatótanácsa által, a mi javunkra kezeltetik mindaddig, míg annak hováfordítása felől mi intézkedni fogunk. Hogy csak ennyit s nem többet nyertünk, annak oka abban a körülményben fekszik, hogy ez alap még egészen új s rendszeres évi segélyeket még nem képes nyújtani s másfelől pedig, az erdélyi egyházkerületben a szegény egyházközségek száma oly nagy, hogy a bizottság kénytelen volt — tekintettel a hatalmaszthatatlan szükségletekre — a segélyösszegeket szétforgácsolni. Erdélyi egyházkerületünkben 18.575 frt lett ezen alapból a múlt évben kiosztva, s azon esetben, ha a körülírt feltételeknek részünkről is eleget teszünk: segélyre a jövőben is számíthatunk.

A városi tanácshoz két kérvényt adott be az egyházkeblé tanács. Egyiket egy templomhely átengedése tárgyában, a másikat egyházközségünknek a többi felekkel arányos állandó évi segélyezése iránt. Mindkettőt az 1868. évi XXIII. törv.-czikk 23 §-a alapján. Ezekre választ ugyan nem nyertünk még, dacára annak, hogy az illetékes felsőbb hatóságok útján is már kétszer megsürgettük: de tekintettel az ilyenszerű ügyeknek más, hasonlított városokban történt lefolyására: a kedvező eredmény ki nem maradhat.

Egyházkeblé tanácsunknak figyelmét nem kerülte el a múlt évben történt nagyfontosságú esemény t. i. az erdélyi püspöki székek 1885. május 30-án Kolozsváron történt választás utáni betöltése. E diszes állásra főtiszteletű Szász Domokos egyházkerületi főjegyző és helyettes püspök ur ő méltósága választatván meg: 1885. június 14-én tartott üléséből kelt tiszteletteljes felirataival, sietett egyházközségünk nevében örömeinek és tiszteletének adni kifejezést, a hitünk szerinti választás felett.

Ezen feliratunk annyira kedvezően lett fogadva, hogy a főtiszteletű püspök ur, minket kiváló figyelmére méltatott, s egyházunk ügyei felől személyesen a helyszínen kívánná meggyőződést szerezni, egyházközségünknek a mondott év július hava 18-án meglátogatta, a mikor is egyházkeblé tanács-ülésünkben megjelenvén: az általa vezetett ülésben mondatott ki azon korszakot alkotó határozat, a mely már azóta meg is lett erősítve, hogy a segésvári egyházközség, Fehéregyházával fenállott eddigi viszonyát feladja s magát önálló anyaegyházzá szervezi.

(Vége következik.)

II.

Segesvár, 1886. március 6-án.

--- Fülér estély. ---

A nagyobb dolgok mindig zavarólag hatnak a kisebbekre. A múlt hó 20-án tartott magyar bál a fillérestélyek idejében zavart okozott, a mennyiben kijöttünk a rendes kerékvágásból, azaz a minden két hétben megtartani szokott estélyt, csak a negyedik hét végén lehetett megtartani.

Az estély programja egy felolvasás és egy szavalt volt.

A felolvasó dr. Körmöczy József volt. Felolvasása két részből állott, az első rész az „igazságszeretet büntetése és jutalma“ előkészítés a következők bójt-re, a második rész „Bántó bácsi kereké“ emlékezés a letűnő félben lévő farsangra, az első philopsophiai komoly tanulmány: a második humorisztikus kis történet bójt és farsang...

A szaváló Bereczki Boldizsár volt, ki a „Dalnok átkát“ (Uhland után szabadon fordította dr. Körmöczy József) szaválta. Ugy a felolvasó, mint a fordító és szaváló megérdemelt tapsokban részesültek.

A szaválás után táncz következett, két szál cigány huzta (a többi a szomszédsági bálban muzsikált) meglehetősen rosszul. Azonban a kitűnő kedv, mely ez estélyen uralkodott, feledteté a zene rosszását... tánczra kerekedtünk mindnyájan s oly hévvel rugtuk

éjfel utáni 3 óráig, mintha a Salamon bandája tűzelt volna fel. Nem tudom, hogy azért volt-e oly nagy kedvünk, hogy a zene volt rossz, vagy azért volt a zene rossz! — mivel oly nagy kedvünk volt?!

Annyian voltunk az estélyen, hogy szeretett háznagyunk terve és előlegesen igénybe vett zsebe szerint megnagyobbított kaszinó nagy terme alig vala képes befogadni.

R. L.

Szebenmegye rovata.

Nagy-Szeben, március 8.

A magyar polgári kör helyiségeiben tegnap mozgalmos élet folyt. Az egyesület idei tisztújító közgyűlését tartotta d. u. 3 órakor. A részvét a tagok között meglehetősen volt, mint általában ezen kör iránt. S ez nem is csoda. Ez a társadalmi kapocs, mely e csekély magyarságot évek óta összetartja, egybefűzi. Elkülönült helyzetünkben égető szükséglet pótol ezen egyesület, a melyet kitűnő vezetés s nemes buzgalom virágzásra juttatott.

Zágoni Gábor elnök töle megszokott szónoki hévvel gyönyörű megnyitót tartott, a mely zajos éljenzésre ragadta a jelenvoltakat.

Utána előterjesztettek a múlt évi jelentés s számadás, mely előbbi felőleli az egylet lefolyt évi működését s hiven, igazán festi le ama viszonyokat, melyek közepette ezen hazafias czélú egylet haladt. Ezek, valamint a folyó évre szóló költségvetés közmegelegedéssel fogadtatván, jóváhagyattak s pénztárosnak a felmentvény kiadatni határozottat.

Tárgyrenden volt a „N.-Szebeni magyar olvasóegylet“ által módosított közös alapszabálytervezet megvitatása. Tekintettel azonban arra, hogy az idő ekkor már nagyon előrehaladt s még a tisztikar s igazgató választmány megválasztása hátra volt, ezen tárgy egy legközelebb, külön e czélra összehívandó közgyűlésnek hagyatott fenn. A tisztikar s választmány választása a legmozgalmasabb volt, a mint ez egyáltalában már szokásos. Legtöbbszörre megválasztattak az eddigiek, — csak néhány helyébe történt új választás.

Zágoni Gábor kir. közigazgatási összpontosult ismét a közbizalom, mely őt ez alkalommal ismételt az elnöki székbe helyezte. A választás kijelentését a gyűlés nagy lelkesedéssel fogadta s az új elnök maga s tisztársai nevében megköszönve a beléjük helyezett bizalmat, a gyűlést feloszlotta. — —

Lélekemelő ünnepély folyt le f. hó 6-án délelőtt 11 órakor szerelve tisztelt főispánunk, dr. Brennerberg Mór ur ő méltóságának hivatalos helyiségeiben.

Összinté sajnálatunkra, ő méltósága rövid idő óta gyengélkedő állapotban van, sőt kénytelen a szobát őrizni. —

Ez azonban nem akadályozta ő méltóságát abban, hogy egy kedves kötelességet ne teljesítsen. Ugyanis ő felsége a király a helybeli országos tébolyda kitűnő igazgatóját, magyarságunk egyik kiváló tagját, a jeles orvost, Dr. Szabó Istvánt nyugalmába lépése alkalmával a Ferencz-József rend lovagkeresztjével tüntette ki. A mily jótékonyan hatott e kitüntetés híre városunk lakosságára általában, látva az igaz érdem megkoronázását, ép oly jól esett azon egyszerű ünnepély is, melylyel főispán ur ő méltósága a kitüntetett dekorálta. Folyó hó 6-án d. e. 11 órára magához rendelte a főispán ur a tébolyda összes tisztviselőit s szép beszéd kíséretében adta át a meghatott orvosnak kitüntetését. —

P.

A szinkérdés.

— Egy vidéki hang. —

Hétfalú, 1886. márcz. 8.

Mióta államiakká lettek iskoláink, a sok tantárgy tanítása mellett még arra is figyelmeztetik tanítóink növendékeiket, hogy miképen lehet kész fészkek felrakása által a madarak szaporodását elősegíteni. Szegény tanító! mennyi minden előítéletet és akadályt kell üdvös kezdeményezésednek legyőznie. „Talán az ülkének, hogy még több tyukot hordjanak el, vagy a verebeknek, hogy a majorság elől felköppöljék a gabonaszemet, vagy a füles bagolyoknak, hogy tulvilági huhogásával halált hirdessen?“ Ily szülői izenetekkel állnak a szegény tanulók tanítóik elé.

És mégis mozog a föld. És most hallom, ott tul három falu egyikében egy furfangos fiu levette a az öt deszkadarabból készült sőtartót és felakasztotta a kert sűrűjében egy Kossuth-almafára, hol nem sokára egy pár cserregő szarka hirdette fennhangon: Ubi bene, ibi patria.

Mely szép példa ez a „Gazeta“ és „Kronst. Ztg.“ számára! No de a mi halad, nem marad. Maradjunk a madárfészkek-készítésnél. Soha sem volt ily kedvező alkalom olesó, mondhatnám, majd ingyen fészkek beszerzésére, még pedig nem a távol Mutterlandban, hanem Brassóban.

Értem a szász és román diákok sapkait, mert mint hallom, ezek is kimennek divatból, mint azok a bodzafapuskák, melyek nagyot puffannak, de nem ártanak. Kár volna e cifra sapkákat zsbívásáron elvesztegetni. 2—300 darab sapka a fák ágai között Pürkerecztől Bácsfaluig hány szarkának és más hazai madárának adhatna puha ágyat! E sapkafészkekre vajjon gondolt-e Dávid király, mikor a 84-dik zsoltár negyedik versét írta? „A te oltáridnál, oh seregeknek ura, én királyom és én istenem, a veréb is talált házat és a fecske fészket magának, melybe helyeztesse az ő fiait.“ Jobb is, hogy azok a divatlan sapkák eventul ne ábrándozó fejeket, hanem a magyar hazának örömdalt zengő madárkakat védjenek meg egy jobb kor örömeire.

Tanító barátainak nem ajánlhatom eléggé becses figyelmébe ez új szerkezetű és igen előnyösnek és czélszerűnek lázó színes posztófészkeket.

Kertész.

Helyi és vidéki hírek.

Uj tél. A szállingó hóhelyek egyszerre tömörültek. Kedden este meglehetősen kezdett havazni s azóta a havazás folyton tart. Legalább másfél lábnyi hó fedí az utcákat. Vajjon hány telünk lesz az idén?

Hymen. Lestyán József, a helybeli r. k. főgymnásium derék tanára a napokban vezette oltárhoz Zetelakán Kovács Mária kisasszonyt. Sok szerencsét a frigyhez!

Nagy-Küküllőmegye közigazgatási bizottsága f. hó 10-én tartotta március havi rendes ülését a tagok élénk részvéte mellett. A gyűlésre még visszatérünk.

Szélvész. Mint lapunknak Nagyváradról sürgönyzik, az Alföldön tegnap oly irtózatosszél dühöngött, hogy a személyvonat több helyütt kénytelen volt megállani a szabadban. Ez által két s fél órai késés volt.

Vasuti kisiklás. Bukarestben hétfőn majd nagy szerencsétlenség történt. A gyorsvonat elindult Bukarestből s utközben kisiklott s csak kevés hja, hogy a vonat teljesen tönkre nem ment. Vele szemben jött egy más vonat s csak szerencse, hogy idejekorán észrevette a megfeneklett vonatott. A mozdony használhatatlanná vált. Csak egy új mozdony szállította vissza az utasokat Bukarestbe. Más baj nem történt.

Irodalom. Petrovsky József békés-csabai kir. aljárásbíró »A közigazgatási törvények és rendeletek kézikönyve« című hatkötetes művet ad ki. A már megjelent első kötet után itélve, a munka gyakorlati berendezése által hasznos útmutató lesz az állami és köztörvényhatósági tisztviselők, ugy szintén községi előjárók, ügyvédek, községi vagy körjegyzők és ki-váltképen az ügyvédi, avagy községi-jegyzői vizsgára készüők számára. S a mennyiben az egyházi közigazgatásra vonatkozó szabályokat is felkarolja, tehát lelkészeknek is. A mű teljes példányának előfizetési ára 8 frt. 40 kr., a megrendelés Lepage Lajos békés-csabai könyvkereskedőnél eszközölhető. — Brassó, 1886. évi március hó 6. Koós Ferencz, kir. tanácsos, tanfelügyelő.

A zalathnai aranyrablásnál az összes ellopott aranyat már megtalálták s a zalathnai városi hatóságnál helyezték el. A vizsgálat a legnagyobb erélylyel foly. Eddig 40 embert tartóztattak le, kik legnagyobb-részt bucsuni oláhok.

Az erdélyrészi magyar közmívelődési egyesület kolozsvári fiókja márcz. 7-én nagy lelkesedéssel megalakult. Elnökké: Ferencz József unitárius püspök, alelnökké: Jenei Viktor és Deáky Albert választattak meg. A bánffyhungyadi fiók tegnap alakult meg elnökké Gyarmaty Zsigmond, alelnökké Barcsay Domokos és Szabó Gyula választatván. A mozgalom a magyar eszméért mind nagyobb tért foglal. Lelkes hatást gyakorolt, hogy a fehérmegyei bál 1500 frtot eredményezett a kultur-egylet javára.

A honti kaszinó jubileuma. Az ipolysági kaszinó, mely még 1834-ben alapítottatott, márcz. 6-án ünnepelte ötven éves formális jubileumát. A honti kaszinó tudvalevőleg nevezetes szerepet játszott a letűnt félszázad alatt. Innen indult ki a megye politikai és társadalmi életére befolyással volt sok kezdeményezés s e nevezetes multhoz méltó volt a jubileumi ünnepély.

Halál kártyázás közben. Székesfehérvárt mult péntek este kedélyes társaság volt együtt a Lichtnec-kert-családnál; ott volt Hübner Nándor építész és városi bizottsági tag is. Hübner jóízűen megvacsorázott a társasággal s vacsora után a férfiak kártyázni ültek. — A kártyázás közben Hübner egyszerre rosszul lett, szélhűdés érte, s orvosért futotttak. A megrémült társaság rögtön látta, hogy Hübner olymértvű szélhűdés érte, hogy itt a legrosszabbtól lehet tartani. A beteget hazavitték, de a megérkezett orvos minden fáradozása hasztalan volt, mert Hübner még azon éjjel meghalt.

Törvényszéki csarnok. A brassói királyi törvényszéknek mint II-od foku bíróságnak 1886. évi március 11-én tartandó nyilvános bűnügyi ülésében előadatnak: Foris Mihály Márton, Jakab Ferencz János, Altstädter Antal és társai, Csuku Atym, Nagy József, Nikolaus György, Grecia Bukur, Popp Nicolae Solomia. Recsán Anna George és társai és Serban Juon elleni különálló becsületsértési ügyek; végül Rómers János és Grecu Dávid Dávid és társai elleni könnyű testi sértés iránti ügyek.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 1773./1886. szb.

(94) 3-3.

Pályázati hirdetés.

A helya-berethalmi járáshoz tartozó Szt.-Ivánfalva nagyközségben a jegyzői állás üresedésbe jövén, annak betöltése végett ezzel pályázat nyitattik.

Ezen állás 400 frt fizetés, természetbeni szabad lakás vagy ennek 50 frt. szálaspénz és 4 öl tűzifa járandósággal van összekötve.

Felhivatnak mindazok, kik ezen állomást elnyerni óhajtják, hogy az 1871. évi XVIII. t.-cz. 74. 75. §§., illetve az 1883. évi I-ső t.-cz. 6. §-ában előírt, okmányokkal felszerelt folyamodványukat folyó évi április hó 23-án estéli 6 óráig ezen hivatalhoz, annál inkább adják be, mert a később érkezettek tekinteten kívül fognak hagyatni.

Választási határnapul folyó évi április 24-ikének d. e. 10 óráját tűzöm ki Szt.-Ivánfalva községének hivatalos helységében.

Medgyesen, 1886. márcz. 2-án.

A járás szolgabírója
Lendvay Sándor.

Szám 478./1886.

(95) 3-3

Árverési hirdetmény.

A fogarasi m. kir. méneshirtok igazgatósága részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint az 1885 évi uradalmi termésköltszámarmazó 170. q. őszi buza, 1080. q. őszi rozs és 550 q. tavaszi árpa folyó évi márczius hó 19-én d. e. 9 órakor fenti igazgatóság hivatalos helyiségében zárt írásbeli ajánlatok útján fog eladatni.

Ajánlattevők tartoznak az általuk megvenni szándékolt gabona árának megfelelő 5%-nyi összeget ajánlataikhoz csatolni és utóbbiakat legkésőbb az árverés napján reggel 8 óráig a nevezett igazgatósághoz beadni, a hol is a gabonának úgy elhelyezése mint minősége iránt bármikor tájékozást nyerhetnek.

Méneshirtok igazgatóság.

„BUREAU CONCORDIA“ (88) 3-6

hatóságilag engedélyezett, foglalkozást közvetítő és cselédszerzési intézet
BRASSÓBAN, főpiacz 326. sz. alatt, a városkapitányság mellett.

Az alázattal alólírotnak van szerencséje a t. cz. közönségnek illetéjesen jelenteni, miszerint én egy már érezhetővé vált szükségleten segítettő, az itteni főpiaczon egy közvetítő üzletet nyitottam, és különös megtiszteltetésnek fogom tartani, ha becses megbízásaival felkerestetném a szerencsémnek tartandom azokat mindenkor készséggel és a legpontosabban végrehajtani.

Mindazon tisztelt szolgálatadók és szolgálatot keresők, kik a fenti czímemhez fordulni hajlandók, meggyőződhetnek arról, hogy főtelevém oda irányul, lelkiismeretes, igazságos és gyors eljárás által tisztelt megbízóimat kielégíteni és hogy üzletemnek kiterjedtséget s jó hírnevet szerezsek.

A t. cz. közönség becses megbízását elvárva, maradok tisztelettel

Töpfner Frigyes.

Alkalmi bevásárlás

KOVÁSZNAI és KERESZTESY

NŐI DIVAT-ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-TERMÉKBEN

Brassó, főter.

A raktári készlet egy részét tartalmazó női divat-ruhakelmék, ugymint: beige, loden, feulec, cachimirok, mosó creton, satinok, flanellek és posztók, ugyszintén esőköpenyek és felsők a közeledő

— tavaszi évadra —

bel- és külföldre tett nagy megrendeléseink következtében és helyiségünk kis kerete miatt igen előnyös áron adatnak el.

(79) 7-*

Jó minőség, pontos és szolid kiszolgálás biztosítása mellett a legolcsóbb napi árakban ajánlom a n. érd. közönségnek

fűszer-, festék-, anyagáru-, szövő- és kötőfonal-üzletemet, lisztraktáromat

becses figyelmébe s szíves pártfogásába.

M. kir. dohány-, bélyeg- és kártya-árulás.

Brassó, színház-utca árúház 5. sz., a „Veres pipához“.

Tisztelettel
Rátz Lajos.

Egy-két TANULÓ fölvetetik.

(85) 3-4

Elismerési oklevél.

1873.

Bécsi világi kiállítás

BEER J. unokaöcscse

butorgyári raktára

Brassó, nagy-utca 526. sz.

ajánlja gazdagon felszerelt raktárát kizárólag jól, rendszeren s gondosan dolgozott butorokban a legolcsóbb árak s biztos kezesseg mellett.

Ugyanitt diófa s egyéb tönkök vásároltatnak.

(87) 5-20

500 aranyat

fizetek annak, a ki

Dr. Greensill salicyl-sav-szájvizének

(egy palaczk ára 40 kr.) használatánál valaha ismét fogfájást kap, vagy szája szaggal bír. — **Dr. Greensill fogszepe**, a szájvíz után használandó, a fogakat vakító fehérré teszi. Ártalmatlanságáért kezesseg. — Ára 40 kr. Kapható gyógytárakban, illatszerezseknél s jobb fodrászoknál.

Dr. Greensill Róbert, tanár Párisban.

Főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten, király-utca 12. sz.; Brassóban: Kropácsy Ferencz urnál (nagy-utca 486. sz.) (99) 1-20

Hirdetés.

(101) 1-3

A brassói ág. hitv. evang. magyar egyház-község a **Lópiacz 45. sz. alatt fekvő házát azon esetre, ha kielégítő ajánlat érkezik, eladni határozta.**

Felhivatnak a venni szándékozók, hogy írásbeli ajánlataikat **Moór Gyula** lelkész urhoz, mint az alólírt egyháztanács elnökéhez (Csergepiacz 234.) f. hó 27-éig benyújtani sziveskedjenek.

Kelt Brassóban, 1886. márczius 8-án.

A brassói evang. magyar egyháztanács.

Az

„EQUITABLE“

életbiztosító társaság New-Yorkban.

Alapított 1859-ben.

Biztosítási tőke	1884. decz. 31-én	788.993,384 frt.
A társaság vagyona	„ „ „	148.312,910 „
Nyeremény tartalék	„ „ „	26.733,223 „
Az 1884. évben kötött új biztosítások összege	„ „ „	216.436,495 „

Az egész nyereség a biztosítottak közt osztatik szét.

Minden kötvény három év múlva megtámadhatlanná válik.

Magyarországi vezérképviselőség:
Budapest, Andrassy-út 12.

(88) 5-10

Eladó

(102) 1-3

egy teljesen jókarban lévő, alig-alig használt
tűzi fecskendő

rendkívüli olcsó áron a Brassó-bolonyai korcsma-utcai szomszédság által.

A fecskendő különösen községek részére volna felette alkalmas.

Bővebb felvilágosítást ad **Roth György**

szomszédatyá,

Bolonya, 340. szám alatt.

Huzás már jövő Hóban!

Kincsem 1 ft 11 sorsjegy 10 ft
Sorsjegy 1 ft 11 sorsjegy 10 ft

Főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 ft, 5000 ft 20% lev. || 4788 pénznyeremény.

A magyar lovar-egylet sorsjegy-irodája: Budapest, vaczi-utca 6. sz.